

Negar els aiguamolls de Pals és tan absurd com negar l'evidència.

Els altres aiguamolls

En el nostre dossier del número 110 sobre els aiguamolls salvaguardats per la llei del Parlament de Catalunya ja deixàvem ben clar que la batalla guanyada afectava només els de l'Alt Empordà, i que lamentablement en restaven al marge els del Baix: "la platera de Torroella de Montgrí i l'aiguamoll de l'Estartit, els estanys d'Ullastret i l'àrea humida de Pals, a més d'una illa del Ter".

Ara uns nous fets han tornat a posar en relleu els aiguamolls pendents de protecció. D'una banda, un treball guardonat amb el Premi Internacional Príncep de Asturias ha vingut a ratificar el seu interès evident. De l'altra, l'exposició

al públic del Pla General d'Ordenació del municipi de Pals ha posat de manifest fins a quin punt aquestes zones humides es troben dramàticament amenaçades. El Pla contempla la zona com a terreny urbanitzable no programat i, per tant, si arribés a prosperar, els aiguamolls es podrien convertir en una marina de canals navegables o en un port esportiu, a semblança del que ha passat en altres indrets prou coneguts i no massa llunyans.

És oportú de recordar que, en principi, el projecte de llei de protecció dels aiguamolls presentat al Parlament de Catalunya contemplava en igualtat de condicions els de l'Alt i els

del Baix Empordà, i que finalment, els segons van ser exclòsos del seu àmbit per raons no massa ben explicades; raons que potser entendríem ara, a la llum dels últims esdeveniments. Mentre el Grup de Defensa dels Aiguamolls del Baix Empordà malda per obtenir de la UNESCO la declaració de la zona com a Reserva integral de la biosfera, els interessats en la urbanització d'aquests terrenys opten per l'actitud més expeditiva: negar rodonament l'existència dels aiguamolls. Actitud que es qualifica per ella sola, perquè no hi ha res més absurd ni menys intel·ligent que entestar-se cegament a negar l'evidència.

El Roselló, diu *Jacint Verdaguier*, és com un arc de dues serralades que té per corda el mar. A l'esquerra, les Corberes; "a dreta les florides, granítiques Alberes..."

La serralada de l'Albera, últim contrafort pirinenc entre les planes rialleres del Roselló i de l'Empordà, pateix des de fa temps, tant en el vessant nord com en el sud, una sèrie d'agressions que poden provocar la degradació total. D'una banda, la desforestació progressiva, com a conseqüència dels incendis periòdics; d'altra banda, l'ocupació d'extenses àrees amb finali-

L'estrany veí

Sempre passa igual, en els anys de la dictadura: quan les altes instàncies dels diferents ministeris volien fer obres a Girona i no s'entien entre ells, els gironins en pagàvem les conseqüències. De les competències mal repartides entre la Direcció General de Belles Arts (que depenia d'Educació i Ciència) i la Direcció General d'Arquitectura (que depenia d'Obres Públiques), i de la comunicació permanent entre els dos ministeris, en van néixer a casa nostra equivocacions tan notables com la Llotja de Sant Domènec, els afegitons del Passeig Arqueològic o l'acabament de la Porta dels Apòstols.

Defensar l'Albera de les agressions serà una feina difícil.

gestiu de la riquesa del lloc —la morfologia, el paisatge, la flora, la fauna, els monuments, el patrimoni històric i cultural— i una eina que voldria ser eficaç per defensar un teries compartides sobre el territori exigeixen una doble lluita, i perquè alguns dels actuals depredadors s'hi troben fortament arrelats. Però qualsevol esforç valdrà la pena si es tracta de fer que no deixin de ser veritat els versos de mossén Cinto referits a aquest indret:

*"Volaren les gavines,
cantant cançons nove-
lles,
en eixes margenades on
bresquen les abelles, on
juguen els anyells".*

"Les florides, granítiques Alberes"

tats d'urbanització o d'utilització militar.

Ara, un conjunt de persones, grups i entitats de l'Alt Empordà s'han constituït en Coordinadora per a la Defensa de l'Albera i han co-

mençat una imaginativa campanya, recolzada en sòlids arguments científics, destinada a fer prendre consciència del problema i a demanar accions i solucions concretes a les ins-

tàncies polítiques de Barcelona i de Perpinyà per tal de convertir tota l'Albera en una àrea protegida. El dossier *Salvem l'Albera!*, preparat per la Coordinadora, és un inventari complet i sug-

del campanar

Ara, malgrat la democràcia i l'autonomia, sembla que som allà mateix i hem de tornar a pagar els plats trencats. La benvinguda demolició de les cases que hi havia arran del campanar de Sant Feliu ha fet néixer una petita plaça que té, com a teló de fons, un edifici nou. Sobre com havia de ser aquesta casa la Direcció General del Patrimoni Artístic de la Generalitat sostenia uns criteris, però la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge, que la feia, en sostenia uns altres. No va haver-hi manera de posar-los d'acord i el resultat ha estat un immoble difícilment compatible amb l'entorn urbanístic, que hom

Un immoble difícilment compatible amb l'entorn urbanístic.

diria dissenyat expressament amb el desig d'enfrontar-lo amb els monuments que té a la vora.

Aquesta voluntat de confrontació amb el context ha assolit la darrera cota en ser pintada la façana amb un imprevisible color lilós, totalment insòlit en aquell indret urbà. L'Ajuntament de

Girona ha hagut de posar en coneixement de la Generalitat que el color emprat no es troba inclòs en la carta de colors del Pla Especial del Barri Vell.

El color, doncs, potser canviarà. Però tant se val. Perquè aquesta tonalitat inesperada no és més que el detall final d'una incohe-

rència que s'ha gestat des de fora i que els de dins de la ciutat haurem de suportar.

NARCÍS-JORDI ARAGÓ